

Ifjusági hetilap.

<p>Megjelenik minden vasárnap egy nyomtatott íven színes borítékkal, és havonként egy képpel.</p>	<p>Felolós szerkesztő és kiadó-tulajdonos Sz. Kalocsa Róza. Szerkesztői szállás : papuvelde-utcza 7 sz. (hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)</p>	<p>Előfizetési föltételek : Egész évre 6 ft. — kr. Félévre 3 „ — „ Negyedévre 1 „ 50 kr</p>
---	--	--

Gyermek dala.

Ujra megjött a legszebb lány
— A kikelet — hozzánk . . .
Ujra megjött — újra fényes
Derült napot hoz ránk.

Oly nagyon szép a kikelet
E kedves leányka ! . . .
Virágokkal van átszőve
Zöld selyem ruhája . . .

Cserg a patak . . . zöld falombon
Zeng a madár ének,
Nyílt virágon lepke szállong.
S méhek döngicsélnek.

Ott a hangya eleségét
Gyűjti — rakogatja.
Emitt meg egy . . . én Istenem
Mily piczi rovarka ! . . .

Mennyi élet ! . . . a szemem bár
Akár merre nézzen . . .
Honnét van ez ? kitől van ez ! ?
Eltűnődve kérdem.

Te tőled van égi atyám,
Tőled örök Isten ! . . .
Téged imád itt a földön
Téged dicsér minden . . .

Téged dicsér fű-fa-virág.
S minden élő lélek ;
Hát aztán én, — kis gyermeked —
Hogy ne dicsérnélek ! ?

H. G.

Az árva fiú.

(Folytatás.)

A második felvonás személyei:

Gróf Tennerné.

Jolánka)
Jó zsi) gyermekei

Nevelőnő.

Gyula nevelő.

Egy ügyvéd.

Pista inas a grófnénál.

2. Felvonás.

I. Jelenet.

Tanulószoza a grófnénál.

Jó z s i egyedül.

Jó z s i (egy kis ékszerdobozt forgatva kezében.)

Igy, ismét eldugom anyámnak egy gyűrűjét, majd keresni fogja és végre mégis azon gondolatra jő, hogy a gyűlölt nevelő teszi félre ékszereit... (Szünet.) De hátha kisül, hogy én tevém?! Eh! mit! megmondom, hogy ki nem állhattam, és végre is mit tesznek velem? Hiszen szörnyű az, mit vele az egész ház tesz; anyám e félév alatt mióta itt van, úgy megszerette, mintha csak fia volna, akár mit kell elintézni, (utánnozza hangját) édes Gyula tegye ezt, édes Gyula tegye azt, a nevelőné nem győzi zongora kopogtatását égis emelni, furesa (megvetéssel) hiszen kántor volt az apja, hát csak eltanulhatta a mesterségét, még az én nyivákoló testvérem is csak úgy tátja a száját, mikor beszél azokról az ostoba rovarokról, hangyákról. (Köp.) Pfuj! mit beszél nekem az állatokról azt a sok csunyaságot. És még legnagyobb bosszuságomra az a vén bolond Pista sem tud egyebet mint (utánnozza) az a kedves Gyula urfi; nem szabad lovagolni, a Gyula urfi megtiltotta; nem szabad soká aludni, a Gyula urfi úgy parancsolta, szóval mindenütt csak ő... Nem, ezt tovább ki nem állom! Vesznie kell, el kell innen a háztól csufosan mennie, majd megmutatom én, ha az erő nem használ, csel nem sikerül-e?... Még össze mer a koldus szidni engem, engem Tenner grófot, annyi jószág örökös urát... és miért, mert nem ugrottam rabszolgaként rögtön parancsára. (Fenyegette a mellékajtó felé.) Meglakolsz ezért, annyit mondhatok...

II. Jelenet.

Grófné, az ügyvéd, Józsi.

(Grófné bejő beszélgetve az ügyvéddel és helyet mutatva neki leülnek.)

Grófné (szomoruan.) E szerint ügyvéd ur . . .

Az ügyvéd. A mint volt szerencsém méltóságoddal tudatni, a Nemes jószágok csupán férfi ágat illetvén, védenczem Nemes János gróf, mint teljes kora és egyedüli férfi örökös nevében megkezdem a pert méltóságod ellenében, ha békés uton ki nem egyezkedhetünk.

Józsi (anyjához megy, hizelegve kezét csókol.) Jó reggelt kedves anyám.

Grófné (gyöngéden.) Jó reggelt édes fiam, milyen jó, hogy bennetek vigaszomat lelem, lásd fiam, vagyonunkat végveszély fenyegeti, a Nemes családi jószágot visszakövetelik tőlünk, és annak tizennyolez évi használatáért kamatokat, mely az én magam hozományát sőt még a Tennerféle birtokot is mind elnyelné.

Józsi (megijedve.) Hisz e szerint minden vagyonunk oda lenne, és mi szegények lennénk, huh! ez borzasztó!

Grófné. Mi lesz belőletek kedves gyermekeim?! . . . Hanem ügyvéd úr, én ebben a dologban most nem határozhatok semmit, majd beszélek ügyvédemmel. (Magában.) Sőt legjobb lesz először is Gyulával értekezni.

Józsi (dühösen félre.) Már megint Gyula!

Az ügyvéd (szárazon.) A mint méltóságod parancsolja, hanem saját érdekükben ajánlom az egyezkedést, mert per útján még nagyobb lesz a veszteség (köszön és távozik.)

Grófné. Menj Józsikám, kérd meg a nevelő urat, hogy jöjjön ide.

Józsi (félre.) Még nekem kell behívni a szemtelent, na hiszen, majd visszapótolom én ezt neki mind. (Föfn.) Megyek anyám, behívom a kedves nevelő urat.

III. Jelenet.

Grófné egyedül.

Milyen változás van ezen a fiún, csak egy rövid félév alatt is. Az Isten küldte azt a Gyulát ide. (Elgondolkozva.) Hanem azaz azüst kanál história, hogy az asztalról elveszett . . . nem, nem, az még is irtóztató volna, Gyula és lopás, nem az nem lehet . . . Hiszen akkor kinek higgyen az ember? Ha egy ily páratlan be-

esületességü. művelt, előzékeny fiú, ily minden nemesért, jóért, szépért lelkesülő ifjúban oly aljas gazság volna, de mégis... Józsi azt mondta: látta mikor a zsebébe dugta... Nem ez nem lehet, (hevesen csönget, Pista bejő.)

IV. Jelenet.

Grófné, Pista.

Pista. Parancsol a grófné?!

Grófné. Meg van már a kanál Pista?

Pista (lecsüggesztett fővel.) Nincsen biz az méltóságos asszonyom, én el nem tudom gondolni, hogy hova lett, soh se veszett itt még semmi ilyenféle csak mióta Gyula urfi itt van, az óta minduntalan oda van, hohogy, hol más valami drágaság, el nem tudom gondolni, hogy hova tud lenni.

Grófné (idegenkedve.) Gyulát, a nevelőt gyanusítod talán te is Pista?

Pista (hü arcz kifejezéssel.) Én méltóságos asszonyom, inkább a nyakamat hagynám levágni, mintsem csak legkissebb gyanu is férközhetnék az én szivembe Gyula úrfi iránt. Hanem nem tudom az egész dolgot magamnak megmagyarázni.

Grófné (könnyebbülve.) Igazán Pista, ugyebár, nem lehet az, hogy olyan derék tanult ember ilyesmivel szennyezze be magát, (Bizalmasan.) Pista, te régi hü cselédje vagy házunknak, velünk türtél rossz és jó napokat, sőt te voltál jelen (iszonyodva) ama borzasztó éjszakán is... tehát mond meg igaz lelkedre, ugyebár rábizhatom Józsim nevelését Gyulára, s minthogy a példa a legjobb nevelő, Gyula nem tehet oly aljasságot, mely által bizalmamat elveszítse.

Pista. Nem, nem méltóságos asszony, valami más rejlik itt a dologban.

V. Jelenet.

Előbbiek Jolánka és a nevelőnő.

Jolánka (sietve.) Anyám, nem találok sehol.

Grófné. Mit?

Jolánka. A gyűrűt, miért szobádba hültdél.

Grófné és Pista (összenéznek meglepetve.)

Nevelőnő (zavarral.) Méltóságos asszony, ez az ismételt eltűnése az ékszereknek oly felöltő, hogy én magam is ki sem mondhatom, minő kellemetlenül érzem magamat.

Grófnő (kezet nyujtva.) Ah! kisasszony, csak nem hiszi kegyed, hogy családunk bár melyik tagjára homályt vethetne ezen véletlen, inkább iparkodjék ön is kitudni, hogy ki teheti az ilyeneket?

VI. Jelenet.

Előbbiek Józsi, Gyula szépen, uriasan öltözködve.

Gyula. Parancsolt a grófnő.

Grófné. Jöjjön édes Gyula, annyi baj, kellemetlenség ért, hogy egész bizalommal fordulok önhöz tanácsért, ön megmondja mitevő legyenek; kérem kisasszony vigye ki gyermekeimet sétálni, te meg Pista menj az előszobába, nem vagyok senkinek sem itthon.

VII. Jelenet.

Grófné, Gyula.

Grófné. Ülünk le . . . Ugyebár, ön már végezte a jogot?

Gyula. Végeztem méltóságos asszony, és azt hiszem meglehetősen sikerrel. Jogi kérdést illet tán a mit parancsolni méltóztatik?

Grófné. Egész vagyonom elvesztéséről van szó édes Gyula, mint említém már többször, első férjem Nemes Gyula birtokait a zavargós idők alatt én kezeltem, most az általános kegyelem folytán boldogult első férjem testvére is haza jött és mint a család egyetlen férfi tagja nem csak a birtokot követeli vissza, hanem a jószágok tizennyolcz évi jövedelmét is, ez, gondolhatja ön — ide számítva a lefolyt rossz éveket — teljesen felemésztené nem csak saját örökségemet, hanem még a Tennerféle vagyont is, és így, a mint látja ön teljes tönkre jutás fenyeget.

Gyula (a legmélyebb tisztelettel vegyült szeretetteljes tekintet vetve a grófnéra.) Méltóságod azon kezdte beszédünket, hogy én végeztem e jogot, és helyesen, mert most már mint jogász, mint ügyvéd fogok felelni, de előbb pár kérdést szabad tennem ugyebár?

Grófné. A mennyit tetszik.

Gyula. Ha méltóságodnak első fiacskája meg nem halt volna, e birtok törvényesen őt illetné, és mint természetes gyámját minden esetre méltóságodat ennek a kezelése.

Grófné (meglepetve) Ha élne!?

Gyula. Bir méltóságod annak haláláról hiteles bizonyítványokat, valamint férjéről is.

Grófné. Fájdalom igen, férjem fiammal együtt Pista és több inas kíséretében utaztak hozzám Kolozsvárra, a midőn az oláhok

egy erdő szélén sötét viharos estén megtámadták őket, (borzadva) legyilkolták mind, csak Pista tudott mély sebbel elmászni, egy arra menő szekeres oláh elvitte, hat hétnél tovább ápolta, mire magához tért, visszament kutatni, hogy gazdájáról hallhat-e valami hírt, az egész vidéken minden falu, minden város le volt égetve, elpusztítva, nagy utánjárás után még is hallott annyit, hogy egy kirabolt kocsis mellől hullákat temettek el. (Sir.)

Gyula (magával küzd, a grófné lábai elébe akar borulni, majd meggondolja magát. Szünet. Félre.) Nem, így nem lesz jó, nem bírok elég bizonyítvánnyal.

Grófné (magához térve.) Nos, ön nem felel? (Meggámbórtva.) Ugyebár terhelem önt?

Gyula (hévvel.) Engem! oh! ha tudná!... (Meggondolva.) Sőt méltóságod és családjának sorsa engemet rendkívül érdekel, és ezért nem is feleltem rögtön mert jó gondolatot kerestem.

Grófné De nem talál ugyebár?

Gyula. De igen. Grófnő, az illető feleknek tessék csak egyszerűen azt mondani, hogy bizonyítsák be. (reszkető hangján erőt venni törekszik) az ifjú Nemes Gyula gróf halálát, s míg erről hiteles bizonyítványok nem lesznek, addig a jószág jogosan az öné.

Grófné (futó kétkedéssel) Hát volna abban lehetőség, hogy fiam... de ez örültség, hiszen a forradalom után ezeket pazaroltam, csak hogy legkevésbé is nyomára jöhessenek, állhíreket fizettem arannyal... nem, nem ez nem lehet.

Gyula (meghatva.) Mennyire anya a grófnő, arra nem is gondol, hogy vagyonát mentheti meg ezáltal. (Határozottan.) És méltóztassék elhinni, így minden tekintetben csak nyerhetünk, már az időhalasztás maga sokat ér.

Grófné (reá sem figyelve.) Oh! ha első gyermekemről valamit hallhatnék!... (Sirását elfojtva távozik.)

Gyula (utána rohan, és a bezáruló ajtó előtt térdre rogy) Oh! anyám! forrón szeretett anyám! Oh! nagy ég! oszlass el minden kétséget, adj kezembe eszközöket, melyek tisztán kimutathassák, hogy én fia vagyok, oszlassd el szivemből is a kételyt... nem, nem szivemből, mert ez esalhatlanul dobog felé, de eszemből... nehogy valami legkisebb önvád, vagy kétség terhelje lelkemet. (Lassankint esilapul és gondolkozik, majd feláll.) Hadd szedjem össze egy kissé gondolataimat... Ha az a vagyon kereső rokon nem találhá az elveszett kis Gyula halotti bizonyítványát, akkor... megkérdezem a grófnétól látott-e már olyan kis zsebkendő-t valaha, mint az enyém?... De mit is késem vele, mit kétkedem?... Lássuk csak, az inast kiről emlékszem Pistának hívták, az itt is megvan, a névbetük N. Gy. a zsebkendő szegletén Nemes Gyula, ez is összevág, megyek is, legalább megmentem vagyonunkat anyám és testvéreim számára, ah! mily édes érzet, hogy ne-

kem, az árva fiúnak még családja lenne! . . . De nem, ne használjuk fel a véletlen körülményeket, a vagyon keresők, az elveszett fiúnak még sirját is kikutatják a bizonyítványokért. Oh! az érdeknek erősebb hatalma még az anyai szeretetnél is. (Elmerülve áll, a függöny legördül.)

(Vége köv.)

Rolánd Bernát.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

Gyönyörű nap volt az, melyet egy meglítt barátnőjével a természet ölében élvezte. A fák legnagyobb része a legízletesebb gyümölcsessel voltak telve; kivált a körtefa, melyet boldogult férje, Bernát születése napján ültetett, a legszebb gyümölcsessel volt megakva.

Rolandné asszonyságra nézve e nap, midőn e fáról a legelső érett gyümölcsöt szakíták le, az évnek legünnepeltebb napjai közé tartozott.

Ekkor minden öröm eszébe jutott, melyet Bernát már szívének szerze, egészen felvidítá őt azon remény, melyre őt Rolánd példás magaviselete jogosítá. Ah! S néhány örömköny gördült olykor szeméből. Most is midőn az említett levelet megkapá, ilyen könyeket sirt, mert éppen azon nap vala, melyen az első érett gyümölcsöt szedé az említett körtefáról.

— E fa nekem igen kedves, mondá ő barátnőjéhez — kedvesebb a többinél. Igen ízletes gyümölcsöt terem bőségben, s Bernát születésnapja emlékeül van ültetve. Ha gyümölcsét látom akkor előre azon időre gondolok, midőn fiam, mint az államnak művelt és nemes polgára — közpolgárai javát mozdítandja elő. Oh, mily édes leend majd anyai fáradságom gyümölcse! Oh, bárcsak a becsületes atya is, — ki ezen fát ülteté — élvezhetné e fa gyümölcsét. És e nemes nem élvezheti a szülők legnagyobb boldogságát! Nyugodjék békével a hű atya!

Igy beszéle ő homályos szemekkel, midőn egy szolgáló a kertbe lépett és a levelet átadá. Rolánd asszonyság azonnal megismeré fia kézírását és örömmel telt meg keble.

— Soha jobbkor, vagy szebb alkalommal nem jöhetett volna, kiáltá fel Rolandné. Látszik, mintha sejtette volna e napot, s örömet egy kedves meglepetés által akarja nagyobbítani. Kedves

barátnőm! jerünk hamar a legközelebbi lomboszat alá, s bontsuk fel a levelet. A harasztra értek, a levelet felbonták; az érzékeny anya elkezdett olvasni; jelentékeny szomorúság elnyomá arczáról deli öntartását, helyében rémület mutatkozik rajta. Szörnyű bizonytalanság látszott szemeiből; reszketett, s eszméletlenül a földre rogyott. Megijedve sieté elé barátnője, s nem tudá, hogy és miképen segítsen rajta.

A szolgáló azonnal a városba sietett és a gyorsan megérkezett ügyes orvos, semmit sem hagyá kísérletlenül, őt ismét életre hozni.

Sikerült is neki mély ájulásából felébreszteni, de idegei nagyon elvalának gyengülve, szíve pedig nagyon is megsebezve. Szerencsétlen fiára való gondolata, elfojtá életerejének minden nyilvánulását.

Alig mult el 24 óra és a szép lélek elhagyá e világot. Az egész város megsirató. Rokonai emlékkövet állítottak sírja felé e fölirattal:

Itt szendereg Rolánd Luiza,
Jámbor és erényes vala.
Hü neje férjének,
Gondos anyja gyermekének,
Mindenkitől tisztelve, szeretve
Halálát előidézte anyai szeretete.

Nemes szívü ifjú! érzékeny leányka, szentelj egy hulló könnyet, egy gyengéd anya emlékezetére. Soha hasonló eset által egy anya sírjához ne közelíttessék! Rolánd, kinek szívét sokféle gond nyugtalanítá, Hamburgban hajóra szállott és Hollandiába evezett. A tengeri utazás nem idézte elő kedélyére azon hatást, melyet magának ígért. A hajó a tenger színén esendesen lebegett de az úrnak nagy látványa, mely neki határtalannak látszék, belsejében is nagy úrt idézett elő, mely őt gyakran gyötörte és a törtétekkel egyesülten őt majd elcsüggeszté és a kétségbeeséshez hozá közel. Ehhez még a tengeri betegség is esatlakozott, mely őt néhány napra elgyöngíté. Mily örömmel lépett ki a szárazra, midőn a hajó Amtserdámnál horgonyt vetett! itt néhány napot töltött. Magánosan tébolygott, s csak ritka perczen esett lelkébe a nyugalom és remény sugara.

Félév mulva, Rolándot Kelet-Indiában találjuk. Tudománya, ajánlásra méltó külseje, s különösen férfias komolysága, mely majdnem buskomolysággal volt határos közelebbi ismerettséget szerének neki egy angol telepítvényes családdal. Fontos ügyek bizattak reá, s mivel azokat hiven és az angol megalégedésére végzé, ez nemsokára egész bizalmával tisztelé meg. Két év mulva az angol kereskedő meghalt, de még halálos ágyán leánya és Rolánd egybekelésébe beleegyzett. Bernát nemesak nagy vagyont, de ér-

telmes, művelt és derék nőt is kapott. Most mindennel birt, csak szive nyugalmával nem.

Jéna városban elkövetett tetteire és az anyjára való gondolat gyakran örömei közé lopódzott, s azokat elnyomá. Erkölcsös jelleme, nemesedése jó tettek elkövetése, s példás magaviselete által iparkodék a történeteket némileg kijavítani.

Egy napon utazást tőn a tengerpartra, hol épen egy európai hajó vetett horgonyt. A matrózok közt egy férfit pillanta meg, kinek arcvonásai ismerősöknek tüntek fel előtte; beszédbbe ereszkédék vele és úgy legnagyobb örömeire mint bujára — a még mindig holtnak tartott — vestfaliai Sandmannra talált. Örömittasan repült karjai közé; örömeiben sirva bocsánatáért esedezeit, s magával ragadá lakába, miután kifizette azon adósságot, melyet Sandmann a hajón esinált.

De mint megindult szive, midőn anyja hirtelen halála szomorú hírére Sandmantól meghallá. Sok hónap mult el mig egy kevéssé nyugodtabb lett. Jó tettei gyakran örömet szereznek neki, de teljes megelégedettség birtokába soha nem jutott.

Sandmann, kinek Jénát el kelle hagynia, s a párviadal végett hazájában megélni nem remélhetett, más világországban akará szerencsésjét megkísérteni, s azért Kelet-Indiába jött. Rolánd segélye által elérte szándékát.

Bernát barátságban élt Sandmannal, sok jóban részesíté annak családját is, mely nem a legjobb vagyonbeli körülmények közt állott; anyja hagyományának egy részét neki engedé át; egy részét saját rokonai közt osztá el, és 400 tallérból álló összeget, születés helyén az előljárósnak adott át, hogy e tőke kamataiból a környékben levő szegény és jámbor tanulókat segélyezzék.

Egyik legszebb kertjének hátsó részében Bernát szép emlékkövet emeltetett jámbor anyjának e fölirattal :

Csöndes emlékének
Szentelve
Anyámnak — a nemesnek. —

A legszentebb órákban megszokta látogatni ezen emlékkövet. Szorosan mellette nyugszik ő is.

Ford. KNOPFLER LAURA.

A méhecske.

Virághimes, szép sövény körítette kertbe vezetem önöket ifjú barátim. A nap, mint a lusta gyermek pulia párnái közt, még felhő

ágyában szendereg. Az üde reggeli lég, s a szendergő virágok illata kedvesen enyelegve egymással. átröpkedik az egész kertet, s balsamos illattal fűszerezik az előttünk elterülő utakat.

De csitt, csendesen haladjunk a bokrok között, nehogy a természet pihenő óráit megzavarjuk. Lepjük meg észrevétlenül a kis virágokat, mit sugdosnak annak a hamiskás szellőnek? . . .

Lám, lám, nem is esalódtunk, az a szép kék bokrétás virág kisasszony, meg az a piros kis hölgyecske úgy elesevegnek szellő bácsival, az a sárga meg az a lilaszínű virágoeska fejét lehajtá, szirmait bevonta, ezek még nem ébredtek fel, ezeket majd csak a kelő nap rázza fel szenderükből; menjünk tovább ne háborgassuk a szegény kiesikéket.

Tovább mentünk, azután megnézegettük a csinos virágágyakat egyenkint, a szőlő-lugast, s a konyha-kertet. Már szinte elfáradtunk, midőn egy oszlopokra épített házikó tűnt szemünkbe, a tágas kert tulsó oldalán. Kíváncsiságunk közelebb vitt bennünket, s mit látunk? Csupa apró házikó van felállítva szép egyenes sorban egymás mellett. Ah! ez a méhes.

De mi az?! ki zavarja e csendes tájat? Közeleedtünkben, bár halk, de mégis mindig tisztábban kivehető zsongás üté meg füleinket.

Nem lesz nehéz eltalálni mi okozta a zsongást. Ez a szorgalmas méhecskék párbeszéde volt, kik már napkölte előtt felébredtek. De most már az egész természet ébredni kezd.

Szürkül. A kis méhek nem várva biztatást, már ilyenkor munkáik után látnak, szerte szállnak, felesókolják a szendergő kis virágokat, s napköltével már rakott kosarakkal térnek köpüikbe.

Hanem bizony el is fáradtunk már azóta. Menjünk ebbe a lugosba, pihenjünk egy kissé, s az alatt majd elmondom a mit a méhecskéről, erről a kedves állatkáról tudok.

- Jó lesz, menjünk — mondák egyhangulag környezőim.
- Így ni! most már helyen vagyunk.
- Halljuk a méhecske életrajzát.
- Először is, ki mondja meg, minek jelképe a méh?
- A szorgalomé — hangzik több felől.

A szorgalom természetes következménye a munka. A méh pedig mindig dolgozik, s e mellett páratlan pontossággal tartja fel a rendet. Azok a kis kasok, miket amott látunk, nekik nemcsak lakhelyül szolgálhatnak, azok nekik mindenük, hazájuk. Itt születtek, itt is halnak meg.

Csodálatos ugyan, hanem ők egy valóságos köztársaságot képeznek, a melyben csak munkás polgárokat tünnek meg, a melyik nem dolgozik azt elkergetik vagy — megölik. E köztársaság feje és legnagyobb tisztelettárgya a királynő; úgy szeretik ezt mind-

nyáján mint édes anyjukat, s ő csakugyan az egész társaságnak a n y j a.

A nép törzsét a munkások, a d o l g o z ó m é h e k képezik. Az ő feladatuk az építés, s az ifju nemzedék táplálása — nevelése; mindezt páratlan hűség és szorgalommal teljesítik. De e serény szorgalmas dolgozó méhek nyakán, haszontalan dologkerülő sereg is élődik, ezek a nagyfejű nagyszemű herék, melyek csak dudolgatnak, fogyasztják a beszerzett táplálékot, s e mellett meghiznak, de nem dolgoznak. Május elejétől júliusig csak jó dolguk van, hanem azután elkövetkezik ám a haddel hadd.

— Miért hizlaljuk mi e haszontalan heréket — így kiáltanak fel a dolgozó-méhek — azért, hogy a mit mi fáradhatlan szorgalommal összegyűjtöttünk elfagyasszák?

— Ugy van, üzzük el őket!

— Igen ám, de ismét vissza jönnek.

— Öljük meg! Halál reájok !!

Bezzeg nem hiznak ezután a herék! Egy szép reggelre kelve ott leljük őket megölve a kasok előtt heverni.

„A ki nem dolgozik, ne is egyék!”

Igy szolgálatnak igazságot a méhek.

A méh nem rabolja meg a virágot, ő csak azt veszi el tőle a mi felesleges. Nem tesz úgy mint a pillangó, mely tojásait a növényekre rakja; pedig midőn azokból a tojásokból a hernyók kikelnek, dajkájukat, mely őket ekkoráig oltalmazá könyörtelenül felfalják, megemésztik. Ő megkiméli a virágot, s a nélkül, hogy megsértené csak azon felséges anyagot viszi el tőle, melyből azokat a szép palotákat építi, a mikben majd a jövő nemzedék bölesői rengenek, s a mikből a szünméz esorog.

A méhecske igen ártatlan teremtes. Fullánkját soha sem fordítja az emberek ellen, csupán védőfegyverül, a darázsok támadásaitól magát megóvandó. Munkásságát már kora tavasszal (mártiusban) kezdi, midőn a kedv sibolyával a többi mezei virág nyilni kezd, s a fűzfák illata megfőszerezi a levegőt. Pedig akkor még hűvös a lég, s a napsugár melege még a hóleplet sem olvasztá el mindenütt.

A munkás méh ekkor már elhagyja a köpüt, átrepdesi a meszsze tájakat, mert jól tudja, hogy már készen várja az eleség. A kis virág pedig már szinte érzi közeledtét, odaadólág hajítja meg magát, kelyhét mit mindeddig zárva tartott feltárja e kedvence előtt. Midőn pedig az megrakodott szépen megköszöni a látogatást, sőt még utavalót is ad neki, mézet és virágport — a miből ez a viaszt készíti.

Hogyan? Utavalót ad a méhecskének, hogy birna az annyit haza czipelni?

Az igaz, a méh nem hordoz magával semmiféle tarsolyt vagy

kosarat a mikbe ez ajándékokat bele rakná, de mégis elviszi. Legfontosabb eszközeik a behordásnál, még a vad méhket sem véve ki a nyelv és a lábak. Kis nyelvvel, melynek hegyén apró szőröcskék vannak, felnyalja — de nem szívja — a méznedvet, s a szájához vezeti. Midőn elnyelte, a méznedv a gyomor előosztályába kerül (ez egy kis hólyag, a mit különben mézgyomornak is neveznek) a honnan, midőn haza érkezik, mint valóságos mézet ismét kibocsátja.

Miután jóformán egész testük szőrrel van fedve, a virágport könnyedén lesöprik, s midőn már jócskán belehevertek, lábaicskáikkal szépen összegyűjtik a kosarukba.

Hát a méhek kosarat is hordanak magukkal?

Igen, hordanak, esakhogy nem valami nád vagy füzfavirgács — akarom mondani vesszőből — font kosarat, hanem a lábszáron hosszában egy kis mélyedés van hosszú szőrökkel szegélyezve, ebbe gyűjtik ők a drága virágport, s midőn már egészen meg rakodtak épen úgy néznek ki mintha egy kis nád rágót huztak volna fel.

Szép időben sokkal többet gyűjthetnek mint borus napokon, mert akkor a porodák önként felpattannak, de forró napos időben is csak az árnyas helyekre járnak gyűjteni, mert a száraz virággal hiában bibelődnének az nem tapadna oda a kis kosarakba.

Midőn a méhecske a városba, vagyis a köpübe érkezik leül egy sejtre, s ott döngicsél míg néhány pajtása meg nem jelenik; ezek a nadrágocskákat leharapják és elnyelik.

De ha senki se akarja e teherrel megszabadítani, az annak a jele, hogy a kis vegyészek emésztési szervei foglalkozásban vannak, s ekkor a hátulsó lábán levő nadrágocskát a középsők segítségével maga huzza le, s egy sejtbe teszi, azután vagy más munkához lát, vagy pihenni megy. Egy másik méh azonban rögtön oda siet, s a két nadrágocskát egy csomaggá gyurja össze. Az ilyen kis gombóczokat mézzel szokták megnedvesíteni, hogy el ne romolják később azután midőn a sor rákerül szépen előveszik a raktárból, s felhasználják.

Hát azt a gyönyörű lépeket hogy építik?

Nagy mesterek ezek a méhek. A potroh gyűrűi között izzadják ki a viaszt, innen lábaik segítségével egyenesen a szájhoz vezetik, a mivel mint valami fogóval összenyomják, s midőn kivesszik már szépen össze van lapitva mint egy kis darab szalag. Az egyes sejtek alakja hat szegletű (a ki lépes mézet evett már az bizonyára tudni fogja) s egymás mellett vízszintesen fekszenek. Ilyen egyes sejtekből egész sorokat építenek, a miknek tuloldalán ismét egy másik sor van, úgy, hogy fenekeikkel egymáshoz tapadnak. Midőn már több ilyen sort építettek egymás mellé, akkor egy kettős tábla keletkezik, a mit lépnek (sokan sejtnek) neveznek.

Ilyen táblák töltik ki az egész köpüt szépen rendbe állítva, úgy hogy a sejtnyitások egymással szemközt esnek.

Minél számosabban vannak egy kasban, annál hamarabb felépítenek egy ilyen sok utcájú várost. Mig némelyek építenek, addig mások anyagot hordanak, azok táplálékot gyűjtenek a jövőendő kis gyermekek szármára kik nem sokára kikelnek a tojásból. ezek a kész sejteket egyengetik, mig egy másik csapat tisztogat és csinosít- vagy a most született kicsinyek után maradt szemetet hordja ki. Annyi dolgot elvégeznek ők szegények, hogy ha némely embernek odaadnák azt se tudná, hogy fogjon hozzá.

Sőt még úgy látszik gondolkodnak is, legalább oly éles esztek: hogy bizony sok embernek becsületére válnék.

Huber igen érdekes eseményeket beszélt el róluk. A többek közt említi, hogy egy halálfejű boszor*) éjjel a köpübe csuszott, s ott mind a mézben mind a kicsinyek közt nagy pusztításokat vitt véghez. Mig Huber azon gondolkozék, hogy szabadítsa meg méheit ettől a szemtelen rablótól és sehogy sem tudta kitálalni, segéde egy reggelen azon hirre lepte meg, hogy már erről a méhek maguk gondoskodtak.

A bejáratokat viasszal különféleképen eltorlaszolák, úgy hogy ők kényelmesen járhattak ugyan ki és be, de a nagytestű pille szépen hoppon maradt; annak az orra elől elzárták a mézet. Ki hinné már azt, hogy a méhek még ilyen fortélyosak is tudnak lenni?!...

A sejtek nyáron át valóságos bölesőkül szolgálnak, a kisebbek a munkások, a nagyobbak a herék, s végre a legnagyobb, hosszukás tojásdad alakúak, a melyek nem hat szegletűek, az anyaméhek számára. Télen át pedig raktáraknak használják a mikben a mézet és a virágport szokták tartani. Minden egyes sejt külön viasz takaróval van elzárva, úgy szólván lepecsételve. De korántse higyjük ám, hogy azután hajrá — csak úgy kérdés nélkül bontogatják fel a raktárakat. De nem ám!

(Vége köv.)

GYULA BÁCSI.

*) A halálfejű boszor (Acherontia Atropos, Todtenkopf) feltűnő lepke, színezete sötét, vastag izmos, teste végefelé hegyes. Előszárnyai fekete barnák sárgás felleggzettel, hátsó szárnyai pedig sáfránysárgák két fekete szaggal; potroha sárga, feketén gyűrűzött; torkán felül halálfejű rajzzal; hossza 2¹/₂ szélessége 4¹/₂, hüvelyk. Sok helyütt fellelhető, de sehol sem gyakori.

Gy. b.

Ilonka szünórái.

Mégis csak jó az a tanulás! Ezt egyszer, egyszer nem tapasztaltam úgy, mint tegnap este a mikor is Bánk-bán operát hallgattam végig a nemzeti színházban.

Nem egyszer óhajtottam volna kis olvasóim helyét elfoglalni, vagy velük futkározni a szép zöld mezőkön, a virágos réteken. Enni velük együtt a jó friss tejet, zsendiczét, friss gyümölcsöt; hallgatni az erdők dallosait, tanulmányozni az örök-szépségű könyvet: a természetet, szívni az éltető üde levegőt, s mindezekért hálat adni a harang hívó kongásánál a Mindenhatónak . . .

De úgy, mint a vidéknek, úgy a fővárosnak is megvannak a maga örömei és élvezetei. Igaz, gyakran a hőség oly kiállhatlan, hogy az ember nem tud hova lenni, milyen jó volna ilyenkor az árnyas, szellős lugas odakint a Jolánkáék kertjükben! . . . De ha aztán annyira elepedtünk olyan jól esik beleugrani az öreg Duna karjai közzé, mely rögtön felüdit vagy ha 20 krezárra szert tehetünk, egy fagyaltot . . .

Szóval mindenütt találunk jót, és ha nem engedjük magunkat át gyáván annak, mi kellemetlen, hanem inkább legyőzzük azt, és iparkodunk élvezni a jót mi hozzánk közel esék, mindenütt minden részében édes hazánknak megelégedettek és boldogok lehetünk.

Hanem mégis jut aztán nekünk fővárosiaknak is néha olyan, mit megirigyelne tőlünk, azaz Ilonkától sok kis ismerőse. Apropos a szerkesztőnk említette nekem, hogy kis előfizetői közzül többen megemlékeztek rólam és üdvözlésüket küldték. Köszönöm, nagyon köszönöm, nem is tudjátok kis barátim milyen jól esik nekem az!

Jaj! de megint kikapok a sok kitérésért, és csevegésért . . . tehát térjünk át Bánk-bán operára.

Mentünk mendegéltünk mi hát a színházba, s mikor közeledünk egyszer csak elkezdenek lelkesen éljenezni. Hogy nem nekem szólt ez az éljenezés, azt úgy félig-meddig képzeltem, és csak ugyan ime a fővárosban időző Napoleon herceg érkezett a színházba és ott Deák, Andrássy, Gorove urakkal és egy francia főúrral a királyi páholyba ment. Hogy ki ez a Napoleon herceg? szívesen elmondanám, daezára, hogy a politikátóli félelmem rendkívül nagy. De még jobban félek ám Kálmán diáktól a ki bizonyosan ábrándozik most a vörös hercegről.

Tehát gyerünk a színházba; azon kezdtem: milyen jó az a tanulás!

És az igaz, mert a mint Napoleon herceg I. Napoleon arczképeihez nagyon hasonló arczát eléggé megbámultam volna, egész figyelemmel hallgattam végig az opera pompás nyitányát.

Kevés magyar operánk van még, hanem a mi van, az aztán meg van teremve amugy igazában, és ezek között talán legszebb Bánk-bán, mit az a tisztos arezu, kedves szép öreg ur: Erkel bácsi irt.

Most is épen ott ül a karmesteri széken, egy kézmozdulatára mint a villám, oly egyszerre kezdik meg legalább ötvenen a zenét, először csak halkán mint ha a távolból jönne a hang, mint mikor a halászhók ott lent a szép alföldön a tiszapartján esöndes esthajnalon elkezdének tillinközni. Azután a bűvös karmesteri páleza intésére egész erővel rántják a szilaj fájdalom és kétségbeesés rohamait, szenvedélyes kitöréseit, mi aztán lassankint az önmegadás, a szelid busongás elhaló hangjaivá, édes bus dallá változik át . . .

Megsérteném olvasóimat ha a magyar történelemből a Bánk-bán esetét magyaráznám nekik, melyik magyar gyermek ne ismerné ezt? Hanem annyit mégis ki kell emelnem, hogy ama szomorú drámai eset itt eszményitve van. Tehát mikor a főurak öszszegyülnek, hogy a gyűlölt meráni Getrud zsarnokoskodását nem türik tovább, e gyűlés közben rázendül egész lelkesen Vörösmartynk keserű bordala.

Tanultam megérteni a zenét, s többek közt ez operát is, így megértettem azt a titkos szózatot, mely által a zene szívhez szól, mennyire hat a lélekre már magában is Vörösmartynak e magasztos eszméje:

Ha mindent veszítél . . .

Gondolj merészt és nagyot és tedd rá éltedet . . . És mikor ezt a zene oly hatalmasan zugja föledbe, hogy azután ismét megnyugvásra pihenésre intsen elhaló hangjaival . . .

Eddig ha a színházba mentem figyelmemet csak a szép öltözékek a jól rendezett táncz vagy az előforduló esodák köték le, és bár még mindig gyönyört találok ezekben is, de sejtem, hogy van a színházi előadásokban egy más, szebb élvezet is, melyet mindig jobban-jobban fogok érezni, minél többet tanulok és több képzettségre szert teszek.

Annyit de annyit tudnék még erről az operáról mondani . . . de hiszen meglátják ezt az én kis olvasóim maguk is, csak még a benne előforduló magyar tánczot emlitem meg. Olyan szép is az a szép magyar táncz, és biz azok a tánczosnék, csakugyan művészien tudnak tánczolni!

Kálmán diák szünórái.

— Ciniselli cirkusa. —

A napokban voltunk Ciniselli cirkusában. Ciniselli az olasz király főlovásza. Innen van az, hogy Napoleon herczeg nem Renczet, hanem az ő előadását látogatta meg.

Ciniselli kitünően idomított, gyönyörű lovakkal bir; művésznőink, különösen Ciniselli Emmának bájai versenyeznek ügyességökkel. Azonkívül van egy kedvesen totyogó kis fiatal elefántja, chinaija (kinek valódiságáért nem mernék jót állni) stb.

A társulat fődisze kétségen kívül Ciniselli Emma kisasszony. Ha az ember lovagolni látja mint spanyol donnat, mint apródot, vagy mint keleti tündérherczegnőt, minden alakot élénkbe tüntet ábrándjaink varázslata, melyeket magunkban egykor költöttünk. Feltámadni látjuk még egykor a regények hősnőit, a mint lobogó hajjal, lihegő kebelrel és büszke magatartással végig nyargalnak az amazonok mezején.

Ő utána mindenestre Palme urat és nejét illeti a koszoru. E pár műveletei kettős lovon valóban bámulatosak, merészek. Néha remegünk a félelemtől, midőn látjuk, mint áll Palme a két lovon, aztán felkapja Palme asszonyt, s mint egy sylphidet tartja maga fölött félkézen. S Palme asszony két öl magasságban, nyargaló lovon, csak egy lábát támasztva Palme derekához, mutatja fel mindazon művészi idomokat, melyeket csak egy elsőrendű tánczosnő vihet végbe — nyugodt szinpadon.

Láttuk Dubsky magyar művészt is. Ő a bizarr hihetlenségeket kedveli, nem ereszkedik le közönséges műveletekhez. Midőn lova legsebesebben nyargal, ő akkor hat gyűrűn ugrik keresztül, s e gyűrűkben azonkívül még meg is fordul és saját testén is egy gyűrűt huz keresztül. Csak akkor lehet hinni, ha már láttuk.

Nevezetes jelenség Schlezák ur nyergeletlen lovon, puszta szőrön. A mi Dubsky a nyergelt lovon, az Schlezák a nyereg nélküli lovon. Nem üli a lovat: oda látszik tapadni oldalához. Felugrik rá a legsebesebb futásban, a nélkül hogy megérintette volna kezével. Mondják, hogy a ló farkán is tud lovagolni, de nem láttuk.

Jött aztán a chinai Sam-Ang-Atz-Atzi. Chinaiul beszélt. Chinai szolgája folyvást röhögött. Kegyes megintést adott tehát neki chinai módon, azaz pofon ütötte. Azután nagy mennyiségű papirdarabokat nyelt el, s azokat mint rózsaszínű 60 öl hosszú szalagot huzta ki szájából; azután egyik kezéről a másikra tekergette, mi közben kékké változtak, végre letette az előtte álló asztalra, s egy nagy kácsa jött ki a hosszú fonál alól, bambán bámulva meg a közönséget, mely szintén nem feledett el bámulni.

Megemlítendők még végül a kis elefánt, s a bohócok. Ügyességük bámulatos. Látni kell őket, műveleteiket nem lehet leírni, s figyelmeztetjük kedves olvasónóinket, el ne mulasszák egyszer megtekinteni e cirkust, mi mindenestre egy jól eltöltött este emléket fogja önökben visszahagyni.

TARTALOM: Gyermek dala. H. G. — Az árva fiu. (Folytatás.) Rolánd Bernát. (Elbeszélés.) (Vége.) Ford. Knopfler Laura. — A méhecske. Gyula bácsi. (Vége köv.) — Ilonka szünórái. — Kálmán diák szünórái. — A borítékon: A „Méhecske“ előfizetési felhívása. — Sakkrejtvény. — Számrejtvény. — A megfejtők névsora.

Toth Pirekaié

Munkásság és szorgalom.

I. évi folyam. 30. szám. 1868. június 21-én.

A

MÉHECSKE.

IFJUSÁGI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap 1 íven, színes borítókkal.

Szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

SZ. KALOCSA RÓZA.

Előfizetési föltételek:

(helyben házhozfordással, vagy vidékre postán bérmentve.)

Egész évre	6 ft. — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

Előfizethetni:

Helyben a szerkesztőségnél, papnövelde-utca 7. sz. 1-ső emelet.
Vidéken minden postahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

PEST,

Nyomatott Noséda Gyulánál, Barátok-tere 8-ik szám alatt.

1868.

Vallásosság és erény.

Hazaszeretet és kegyeletesség.

Magyarországi Ifjúsági Hetilap.

Előfizetési felhívás

„A MÉHECSKE”

czimü ifjusági hetilap, második félevi folyamára.

Ha eddigi rövid működésünkre visszatekintünk, a bár tetemes anyagi áldozatokkal, de hü és lelkiismeretesen teljesített kötelesség megnyugtató öntudata tölti el keblünket. Az elvekhez, melyeket lapunk megindulásakor magunk elé tűztünk, hívek maradtunk. **Vallásosság, hazaszeretet, erény,** — ezek voltak jelszavaink s lapunk ifju olvasói annak minden sorából ezeket szívhatták magukba. Ezt lapunknak bármely ellensége is — ha ugyan lenne ilyen, — kénytelen bevallani.

Buzgó törekvéseink jutalma a szellemi téren nemis maradt el. Egyrészt szülőktől és gyermekektől egyiránt folyton kapunk leveleket, melyek megelégedésüket tolmácsolják lapunk felett, és ezt csak nemrégiben halmozta el több nagyobb lapunk oly dicséretekkel, melyeket idéznünk szerénységünk tiltja. Másrészt íróink is méltányolják törekvésünket, és méltánylásukat közreműködésükkel tanúsítják, mire nézve bátran mutathatjuk fel mindenki előtt lapunk félevi tartalomjegyzékét. **Annyi ösmert író nevét találja abban az olvasó, amennyit magyar ifjusági lap még eddig nem mutathat föl, két gyönyörű regényt Féval-tól és Conscience-től; három szindarabot, egy eredeti s két fordítottat: számos eredeti és fordított beszélyt** majdnem mindnyáját ösmert nevü íróktól és írónőktől, kik közül legyen elég **Major Bélát, Hollós Lászlót, Varga Jánost, Reményi Katalint, Majthényi Flórárt és H. Elmát** megemlítenünk; adtunk minden számban **költeményeket** közöltünk **aesztetikai cikkeket** s ösmeretterjesztő **értekezéseket a tudomány minden ágából**; ezenkívül rones három rovatunkban: **Eszti néni látogatásai — Ilonka szünórái és Kálmán diák szünórái** a gyermekeket érdeklő újdonságokat, eseményeket mondtunk el vonzó, mulattató modorban. Borítékunk leveleket, különféle talányokat s érdekes apróságokat tartalmazott.

Ily tartalom mellett sem dicselkedhetünk elegendő számu előfizetővel s lapunk fenntartása eddig is **tetemes áldozatokba** került. Mindennek daczára az ifjuság érdekében elhatároztuk még egy félevig fenntartani azt, ha tán méltányolva olvasóink buzgó törekvésünket s ennek látható eredményét, szinte **némi buzgóságot fejtenének ki a Méhecske terjesztése körül.** Mi ígérjük, hogy ezután kétszeres törekvéssel fogjuk kiérdemelni olvasóink pártfogását, miről egyébiránt kezeskedik a fiókunkban kiadásra váró **sok jeles dolgozat.** Ezenfölül még egy áldozatra is szántuk magunkat; nevezetesen:

lapunk minden hónapban adni fog egy-egy gyönyörű olajszin-nyomásu képet, melyet még egyetlen magyar lap sem adott előfizetőinek.

Mutatványul egy ilyen lapunk 25-ik száma mellett küldetett szét. Ha pedig az előfizetők száma oly mérvben növekednék, hogy ez lehetséges lenne, szándékunk minden számban adni fametszetet is. Ez ígéletünk teljesíthetése egészen a t. cz. közönségtől függ.

Minden kedvezmények dacára lapunk előfizetési ára a régi maradt, t. i.
 junius — decemberre (7 hónapra) - - - - - 3 fl. 50.
 junius — novemberre (6 hónapra) - - - - - 3 „ —
 junius — augustus (negyedévre) - - - - - 1 „ 50

Hat előfizetőt gyűjtőnek tiszteletpéldány jár.

A három legtöbbet gyűjtő három drága díszkötésű munkát fog kapni, a gyűjtők névsorát, lapunk júliusi számaiban közölni fogjuk.

Az előfizetési pénzek hozzám (Papnövelde utca 7. szám) küldendők. Pest, 1868 májusban.

Sz. Kalocsa Róza.

S a k k r e j t v é n y

HERRESBACHER JÓZSEF-től.

bár	nek.	mök.	sze-	nyü	mi	lyebb	len,	a
el-	rü	kély	ou	mé	zép-	köny-	lyet	szí-
Kes-	nagy	gasb	s kő-	ség!	te-	a	Csak	esét-
Dísz-	tő	nek	redj-	Ma-	nek!	Légy	vek,	i-
ér-	kegy	keb-	eső-	lé	mond-	remt	ren-	lön
ily	lik	„E-	med-	led	czí-	os-	kor	Jaj
kö-	dem.	di-	ra	re	az	ja-	kán	Sze-
itt	Az	ue-	ég-	„légy	to	me-	ti-	Mi-
Bol-	rén	föl-	nap	itt	ha	tek	latt;	rit-
dön!	a	dog	túl	a	a-	még	ladt	nek-

Megfejtési határidő jul. 19-ike.

Számrejtvény.

K. Cs-tól

- 4 5 6 7 8 Volt ám Custozzának elég része ebben,
Bár nézte volna azt távol szivesebben.
- 6 7 8 Tokajnál is terem, — nincs a földön párja
De sok ebből sem jó — kevés csak megjárja. —
- 7 8 11 5 9 Hatalmas ellenség, dul, szaggat és rombol;
— Van egy kis testvére, a ki csak dorombol
Amattól se félünk az erős kőlakban
S emezt üdvözljük a forró nyarakban . . .
- 11 10 8 7 3 Az egész világon nincs feketébb ennél;
— Mégis tisztább a rosz lelkiismeretnél . . .
- 8 2 6 2 11 5 Nőnév, melyet gyakran a biblia említ, —
2 3 1 2 8 Te, ki ezt olvasod nem vagy más — azt elhidd!
- 11 2 8 4 Siváron áll néha, de majd csak kizöldel,
. . . Ah milyen szép is lesz majd a *kikelettel*.
- 1 2 8 4 5 6 7 8 9 10 11 Hires hadvezér volt, hazánkat szerette
Nagy Petőfink öt már rég megénekelte.

Megfejtési határidő július 19-ike.

A huszonegyedik számban levő szótalányok megfejtése:

1. *Szótalányok.*
2. *Szeretet.*
3. *Apai ház.*
4. *Minket.*

Ugyan ott a számrejtvény: *Husvétii tojás.* megfejtették:

Milecz Klára, Markó Gusztáv, Petrovics Judith, Petrovics Ilona, Tandler Nina,
Katz Cziczelle, Katz Eszti, Schwartz Cziczelle, Vitális Gizella, Massiczay
Irma, Huszka Agnes, Krutsay Mari, Krutsay Róza, Pallaghi Ilka, Mildner
Camilla, Fröhlich Vilma, Hankó Gizella, Szilágyi Ilona, Jezovits Viola,
Domokos Árpád, Sinkovits Aurél, Sinkovits Kata, Simó Vilma, Giczey Lajos.